

Detail 13

Huisnummering als opgave

Stadswoningen uit het begin van de vorige eeuw zijn hartstikke flexibel. De opzet van de dragende baksteenwanden in combinatie met houten vloeren zorgt ervoor dat de woningen sinds jaar en dag geschikt zijn voor allerlei doelgroepen. Ze kunnen met gemak worden samengevoegd, dan wel gescheiden. Wij wonen in een dergelijk stadsblok. Het blok heeft vier lagen, de beukmaat is 5.10 meter en de diepte tien meter. Per stramien zijn er twee voordeuren. Er zijn een-, twee-, drie-, vier-, vijf-, zes-, zeven-, acht- en negenkamerwoningen. Er wonen gezinnen met een tot vijf kinderen, 'empty nesters', ouderen, eenoudergezinnen, jonge stellen, studenten en alleenstaanden uit tig verschillende culturen. Hier en daar zitten bedrijfjes.

Deze flexibiliteit heeft bij ons geleid tot een echte wooncarrière binnen hetzelfde blok. De man begon met één laag op de tweede verdieping; bestaande uit vijftig vierkante meter met een woonkamer, slaapkamer, badkamer en keuken. Daar kwam ik bij en dat ging prima samen. Boven ons woonde een alleenstaande man, beneden een gezin met één kind en daaronder weer een alleenstaande vrouw. Tijdens het wachten op de eerste baby konden we tien huizen verderop een woning met twee lagen en een flinke tuin kopen. Bij het tweede kind verhuisde de bovenbuurvrouw en vergrootten we de woning naar drie lagen. Op de vierde laag woont nog een alleenstaande man. Als we genoeg hebben gespaard, dan maken we wellicht een uitbouw in de tuin, want die is groot genoeg. Het is wonderlijk te noemen dat dergelijke structuren, in tijden waarin iedereen roept dat het allemaal duurzamer en flexibeler moet, niet meer worden gebouwd. Ze zijn immers sociaal gemengd, qua inkomens gemixt, architectonisch krachtig, toekomstbestendig; alles wat de hedendaagse stadsontwikkelaar wil. Maar goed, daar wilde ik het eigenlijk niet over hebben. De titel van de column is immers huisnummering. Bij het samenvoegen van twee woningen krijg je te maken met de

afdeling huisnummering van de gemeente. De mensen die er werken, voldoen aan de verwachtingen. Telefonisch wordt je van het kastje naar de muur gestuurd door een meneer die het opnemen van de telefoon eigenlijk al te veel moeite vindt. Het werden kafkaëske toestanden die ons tot wanhoop dreven. 'Hoe moeilijk kan het zijn om van nummer 33a en 33b de b te verwijderen zodat alleen de a over blijft?', riep we uiteindelijk door het toestel. En dat bracht ons een vriendelijke meneer die ter plekke constateerde dat 33b inderdaad samengevoegd was met 33a en daarmee was de kous af. Hij adviseerde ons wel nog om b van het bordje te verwijderen. Het zou kunnen leiden tot oneigenlijk gebruik van mensen die nog verlegen zitten om een huisnummer. Ik keek naar het bordje en vroeg mij af hoe we de b er zonder veel moeite af zouden kunnen halen. Dat was zeven jaar geleden en verder dan die overdenking is het nog niet gekomen.

Voor sommige architecten is het huisnummer een heuse ontwerp-opgave. Dat is razend knap. In alle strijd van budget versus kwaliteit die je in woningbouwprojecten al voert, lukt het hun ook om aandacht te vragen voor het huisnummerbordje. Laatst zag ik een paar eenvoudige, aansprekende voorbeelden. De eerste was de benummering door HVDH architecten van benedenbovenwoningen in de sociale huur in een van de armste wijken van Rotterdam. Het nummer zit op een apart ingevoegd kastje van geanodiseerd aluminium met een lampje. Het heeft wat van een pianolampje. Het tweede voorbeeld is een nummer door diederendirix architecten, dat is uitgefreesd in de eterniet gevelbekleding, tres chic. Het is een inspirerend voorbeeld; hoe je van de goedkoopste wandafwerking een mooie plaat kunt maken. Hoe hier in de toekomst desgewenst twee woningen van samengevoegd kunnen worden, daarvoor verwijs ik u graag naar de afdeling huisnummering van de desbetreffende gemeente.

Marjolein van Eig

